

Maradj veszteg!

Énekek: 328; 274 és 346.

Bibliaolvasás: Majd így szólt az ÚR Mózeshez: Szólj Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza, és üssenek táborn Pí-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cáfón előtt. Azzal szemben verjenek táborn a tenger mellett. Majd azt gondolja a fáraó Izráel fiai felől: eltévelyedtek ezek e földön, körülfogta őket a pusztá. Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, és üldözőbe veszi őket, s én megmutatom dicsőségemet a fáraón és minden seregén, hogy megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És úgy cselekedtek. Amikor hírül adták az egyiptomi királynak, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és szolgálóinak a szíve a nép iránt, és azt mondták: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból! Befogatott hát szekerebe, és maga mellé vette népét. Hatszáz válogatott szekeret vett és Egyiptom minden harci szekerét, és hárman-hárman voltak mindegyiken. Megkeményítette az ÚR a fáraónak, az egyiptomi királynak a szívét, hogy üldözőbe vegye Izráel fiai. Izráel fiai pedig hatalmas kéz oltalma alatt vonultak ki. Az egyiptomiak utánuk nyomultak, és elérték őket a tenger mellett, ahol táboroztak, a fáraó minden lova, szekere meg lovasai és serege Pí-Hahírót mellett, Baal-Cáfón előtt. Amint közeledett a fáraó, Izráel fiai fölemelték a szemüket, és íme, az egyiptomiak a nyomukban voltak. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és az ÚRhoz kiáltottak Izráel fiai. Ezt mondták Mózesnek: Hát nincsenek Egyiptomban sírok, hogy ide, a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból? Nem megmondtuk neked Egyiptomban: hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az egyiptomiaknak! Mert jobb lett volna szolgálnunk nekik, semhogy itt a pusztában haljunk meg. Mózes pedig azt mondta a népnek: Ne féljete, álljatok helyt! És meglátjátok az ÚR szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek. Mert azokat az egyiptomiakat, akiket ma láttok, soha többé nem látjátok! Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg! Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Miért kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. Te pedig emeld föl a botodat, és nyújtsd ki kezedet a tengerre, és válaszd kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. Én pedig, íme, megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy bemenjenek utánuk, és így szerzek dicsőséget magamnak a fáraó és egész serege, szekerei és lovasai által. És megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR, ha majd dicsőséget szerzek magamnak a fáraó által, az ő szekerei és lovasai által. 2 Mózes 14: 1-18.

Ige: Azok után, hogy Jósiás¹ helyreállította Isten házát, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy elfoglalja az Eufrátesz mellett lévő Karkemis² városát, de Jósiás ellene indult. Nékó követeket küldött hozzá ezzel az üzenettel: Mi közöm hozzád, Júda királya? Én most nem ellened megyek, hanem ellenségem háza ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek. Ne ellenkezz Istennel, aki velem van, hogy el ne veszítsen téged. Jósiás mégsem tért ki előle, hanem harcra készülve álruhát öltött. Nem hallgatott Nékó beszédére, amely Isten szájából származott. Elment tehát,

¹ Jósiás király és felesége feje koronájáról van itt szó. Jósiás (*Jócijjáhu*, jelentése: »az Úr (Jahve) gyógyítson meg«). Júda királya (Kr. e. 640-609). Kezdetben Asszíria hűbérese, majd amikor az egyre kevésbé tudja összetartani a birodalmat, változtat a nemzeti politikán, s igyekszik Júdat, valamint a hozzá szerzett izráeli, valamint Földközi-tenger vidéki területeket függetleníteni az asszír befolyástól. 2. Származása: Ámón júdai király, valamint a Bockatból való Adájá leányának, Jedidának gyermeke (2Kir 22,1). Az istenfélő Ezékiás király dédunokája (2Krn 29,1). Jézus Krisztus nemzetségekönyvében is nyilván van tartva (Mt 1,10k). Feleségei: Hamutal (a Libnából való Jirmejáhu lánya (2Kir 23,31), Zebuddá a Rumából való Pedájá leánya (2Kir 23,36).

² כַּרְקֵמִישׁ (karakemíš) Karkemis = ? (bizonytalan) 1) város az Eufrátesz felső folyásánál Etimológia: földrajzi név (nomen proprium loci), eredete ismeretlen. Ejtsd: karkömís. Fordítás (Ablak)

hogy megütközzék vele Megiddó mezején.³ Amikor az íjások nyilakkal meglőtték Jósiás királyt, ezt mondta a király a szolgáinak: Vigyetek ki innen, mert nagyon megsebesültem. Akkor szolgálai leemelték őt a szekérből, egy másik szekérré helyezték és Jeruzsálembe vitték. Ott halt meg, és eltemették atyái sírjába. Egész Júda és Jeruzsálem siratta Jósiást. Jeremiás siratódalt szerzett Jósiás fölött. Az énekesek és énekesnők pedig mind e mai napig megéneklék Jósiást gyászdalaikban. Ez szokássá is lett Izráelben, íme, meg is van írva Jeremiás siralmaiban. 2Kronika 35: 20-25.

Alázátok meg magatokat, és üljetez veszteg, mert leesik fejetezről⁴ a ti dicsőségez koronája! Jer 13:18.

Szeretet testvéreim! Két történetet hallottunk, aminek van egy közös metszéspontja. Az exodus történetében Isten azt akarja, hogy Egyiptom, - értjük alatta a világot - megtudja, hogy egyedül ő a mindenezelett való ÚR, az egyetlen élő Isten, az istenek Istene és pedig azáltal, hogy Egyiptom haderejezék elvesztésével szerez magának dicsőségez.

Istennez nem az ember ellen van tehát ádá az háborúja még akkor sem, ha világunkban úgy látszik, mintha az embernek lenne antagonistikus, kibékíthetetlen háborúja az Istennel. Nem, a romlandó hús-test önmagában mit sem használ a szellemi testekkel és erőzkel szemben! Amint meg van írva „nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségez ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségez világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak (Ef 6:12).” Mózes idejében Egyiptomot ugyanazok a szellemi fejedelemségez, hatalmasságok, ez élet sötétségez világbírói, a gonoszság lelkei ígázták le, mely erők jelen világkorszak emberét vagy emberiségét tartják megszállásuk alatt.

³ Azon a napon nagy siralom lesz Jeruzsálemben, amilyen volt a hadadrimmoni siralom a Megiddó völgyében. Zak 12:11.

הַדָּדִים רִמּוֹן (hādād-rimmôn) Hadadrimmon = 'Hadad Rimmon' [ti. két istenség] 1) helység Megiddó síkságán Etimológia: földrajzi név (nomen proprium loci) a H1908 + H7417 összetételéből. Mindkét szó egy-egy istenség neve. Ejsd: hadad rimmôn.

הַדָּד (hādād) Hadád = 'mennydörgő' [vö. Jupiter isten állandó jelzője] 1) Ézsau leszármazottja, Edom királya 2) Edom másik királya, Salamon kortársa Etimológia: tulajdonnév (nomen proprium) egy, a bibliai héberben csak származékszavak képzéséhez használt gyökből (דד), mely rokon nyelvekben (arab): 'hangoskodik', 'nagy robajjal jár' [pl. ház összeomlása, esőzés], 'mennydörög', 'felbög' [ti. a teve]. Vö. H1906 és H1959. Ejsd: hadad.

רִמּוֹן רִמּוֹן רִמּוֹן (rimmôn rimmôn rimmôn) Rimmon 1) istenség (ti. a szél, eső és vihar szíriai istensége, az asszíroknál: Rammânu) 2) Saul fővezéreinek, Baanának és Rékábnak apja 3) egy szikla Gibeá közelében, amely 600 benjáminita férfinak nyújtott menedéket 4) város Simeon területén 5) lévita város Zebulon területén Etimológia: tulajdonnév (nomen proprium) vagy földrajzi név (nomen proprium loci) alakilag a H7416-ből, míg mások szerint a H7481-ből, lévén viharistenségről van szó. Ejsd: rimmôn.

רִמּוֹן רִמּוֹן (rimmôn rimmôn) 1) gránátalma (ti. gyümölcs) 2) gránátalma (ti. fa) 3) gránátalma (ti. ornamentika a Templomban) Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum), idegen eredetű jövevényszó (pontos forrása ismeretlen). Ejsd: rimmôn. (Óhéber BDB) **H7416** רִמּוֹן רִמּוֹן (rimmôn rimmôn) A modul kipróbálási ideje sajnos lejár

⁴ Jósiás király és felesége fejezről van itt szó. Jósiás (*Jócsijáhú*, jelentése: »az Úr (Jahve) gyógyítson meg«). Júda királya (Kr. e. 640-609). Kezdetben Asszíria hűbérese, majd amikor az egyre kevésbé tudja összetartani a birodalmat, változtat a nemzeti politikán, s igyekszik Júdát, valamint a hozzá szerzett izráeli, valamint Földközi-tenger vidéki területeket függetleníteni az asszír befolyástól.

2. Származása: Amón júdai király, valamint a Bockatból való Adájá leányának, Jedidának gyermeke (2Kir 22,1). Az istenfélő Ezékiás király dédunokája (2Kron 29,1). Jézus Krisztus nemzetségekönyvében is nyilván van tartva (Mt 1,10k).

Feleségei: Hamutal (a Libnából való Jirmejáhu lánya (2Kir 23,31), Zebuddá a Rumából való Pedájá leánya (2Kir 23,36).

Ahogy nekünk, úgy Istenünknek és Urunknak is nálunknál erősebb és hatalmasabb erőkkel van tehát leszámolnivalója, de sajnálatosan és nagy szerencsétlenségünkre ennek a megütközésnek és összeesésnek harcmezeje valamiképpen mégis mi magunk vagyunk, mert úgy tudjuk, hogy e megütközés völgye hozzánk tartozik, a mi felségterületünk, amit nekünk kell megvédenünk. Jelen világunkról tudnunk kell, hogy mindaddig amíg a Vég át nem adja az országot, a hatalmat és a dicsőséget Istennek, hogy Ő legyen minden mindenkiben, addig egész létünk az Ő angyalai gyámságának van alárendelve. Azt is tudjuk, hogy e gyámsággal megbízott angyalok egyharmada elhagyva őrhelyét és szolgálatát ős vádlónkkal együtt elbukott és a földre vetettetett. Isten ellen soha semmit nem tehet, ellenünk viszont még meglévő erejével a végsőkig harcolhat. Ellenünk küzd tehát az, aki Istennel szemben egy láncra vert tehetetlen. Ellenünk harcol, akiknek sorsa egygyé vált Urunk és teremtőnk sorsával.

Mózes és népe tehát ennek az Isten és ellenségei közti háborúnak a harcmezején kellett áthaladnia. Mindezt az Isten népe úgy tapasztalta, mintha az ellensége a fáraó és a parancsát végrehajtó katonája volna. Nem, nem Egyiptom emberi fáraója volt az igazi ellenségük, hanem a mögötte álló és a világunk felett erővel, hatalommal bíró istenek, azaz szellemi teremtmények. Ezek a gonosz erők használják az embert a maguk vesztett harcaikban pajzsként és védő támadó eszközként éppen úgy, mint amikor a visszavonuló hadsereg mindent elpusztít maga mögött, hogy az üldözője ne érhesse utol. Nem számít már semmi, hogy mit áldoz fel, bármi, ami csak a keze közé kerül az üldözője útjába dob, hogy pusztítsa és lelassíthassa. Teljesen nyersen megfogalmazva tehát, a gonosz belőlünk csinál magának egérutat, bennünk, velünk és általunk akarja fenntartani a maga elkárhozott létét. Sajnos sikeresen, hisz embereket nyer meg magának és vesztett küzdelme céljára, akiket a háború szófordulatával élve ágyútöltelökként használ, embert ember ellen, embert saját emberi önmaga ellen és embert Isten ellen!

Tudom, hogy nem kellemes és nem felemelő ennek az igazságnak megfelelően tükörbe néznünk és az Isten előtt állapotunkkal szembesülnünk. Az első, ami ebben a valóságban elhagyja az ajkunkat az a lázadó düh és harag, hogy miért kell nekünk itt lennünk, miért kell nekünk ebben a szellemi háborúban bárhogy is részt vennünk. Igen. Nem maradhatunk ki belőle, vagy egyik, vagy a másik oldalon nekünk is fel kell sorakoznunk. Hogyan válasszunk jól és hogyan harcoljunk? Ez tehát a kérdés!

Krisztus lelke és a próféta lelke ezt válaszolja nekünk erre a kérdésre:

„Alázzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert leesik fejetekről⁵ a ti dicsőségetek koronája!” Jer 13:18.

Igen! Pontosan ezt jelenti mélyen a gyakorlatba ültetve számunkra és nekünk, hogy az egyetlen jó oldalán állunk és harcolunk. Sok bibliai példán elvesztett és megnyert csatán keresztül tanítja ezt nekünk a mi Urunk az Éden óta. Már Mózes népének is a veszteg maradás háborúját és harci technikáját tanította meg. Akkor és ott a Vörös tengernél a veszteg maradás küzdelmével csatát nyertek.

Vannak, akik azt mondják, hogy könnyű volt nekik, hisz semmit sem tettek. Aki így gondolja, nincs benne sem ismeret, sem bölcsesség és semmiféle világosság. Nincs idegfejszítőbb,

⁵ Jósiás király és felesége fejről van itt szó. Jósiás (*Jócsijjáhu*, jelentése: »az Úr (Jahve) gyógyítson meg«). Júda királya (Kr. e. 640-609). Kezdetben Asszíria hűbérese, majd amikor az egyre kevésbé tudja összetartani a birodalmat, változtat a nemzeti politikán, s igyekszik Júdát, valamint a hozzá szerzett izráeli, valamint Földközi-tenger vidéki területeket függetleníteni az asszír befolyástól.

2. Származása: Amón júdai király, valamint a Bockatból való Adájá leányának, Jedidának gyermeke (2Kir 22,1). Az istenfélő Ezékiás király dédunokája (2Kron 29,1). Jézus Krisztus nemzetségekönvében is nyilván van tartva (Mt 1,10k).

Feleségei: Hamutal (a Libnából való Jirmejáhu lánya (2Kir 23,31), Zebuddá a Rumából való Pedájá leánya (2Kir 23,36).

kimerítőbb és mindennél kegyetlenebb kemény küzdelem annál, mint az Úr Igéjével és magával az Úrral, vele együtt veszteg maradni! George MacDonald-nak tulajdonítják a következő idézetet:

„Ha megtörném az (Istenre való) hallgatásom nyugalmát, elhagyna az erőm; De míg megőriztem a békém, ellenségem *láthatatlan háló* rabja volt.”⁶

Mózes idejében a veszteg maradásnak volt egy főpróbája, és ez a pászkavacsora estéje és éjszakája volt. Isten népének le kellett vágnia a húsvéti bárányt, vérével megkenni az ajtó félfáját, majd megsütve és keserű füvekkel fűszerezve kellett elfogyasztaniuk, a maradékot pedig elégetniük. S míg ők ezt tették, az Úr angyala Egyiptomot látogatta, hogy elveszítse elsősülöttjeit. Mert a törvény szent, sérthetetlen és felbonthatatlan. Az elsősülött egyszülöttért elsősülöttel kell fizetni, amint írva van élet életért! Teljesen egyesülni és azonosulni a húsvéti báránnyal, ez volt a veszteg maradás iskolája ott Egyiptomban! A bárány vére oltalma alatt együtt harcolni az Úrral Egyiptom istenei ellen! Mindig és soha nem volt más az ember feladata, hanem csak ez az egy. Ádámnak, Káinnak, Jósiásnak és mindenkinek ezt a küzdelmet kell tanulnia! A múlt vasárnap hallottuk, hogy maga Pál apostol is ezt a harci technikát tanulta, gyakorolta és tanította. Ő az erőtlenség harci technikájának nevezte ezt, amiről a következőket mondta:

„Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” 2Kor 12:10.

Egyé válni a húsvét báránnyal, eggyé lenni Jézus Krisztussal! Mit jelentsen ez? Jeremiás erre azt válaszolja:

„Alázzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert leelik fejetekről⁷ a ti dicsőségetek koronája!” Jer 13:18.

Alázzátok meg magatokat! Tegyétek le koronáitokat trónusom előtt a lábamhoz! Ez a mennyei istentisztelet és igaz imádat, az élő Isten előtti hódolat! „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség!” Hányszor elmondjuk de nem telik meg számunkra semmilyen taralommal, és így az Isten számára sem, mert nem vesszük le a fejünkről a koronánkat, nem szolgáltatjuk ki magunkat teljesen Krisztusnak, nem azonosulunk úgy Ő vele, hogy vére a mi vérünké váljék, testünk pedig az Ő testévé váljon. Hát akarok-e én egyszerre és együtt megfeszítve lenni Jézus Krisztussal? Akarok-e Ő vele együtt függeni az átok fáján az ég és a föld között tehetetlenül? Ki akar így együtt harcolni az Isten Fia Jézus Krisztussal? Pedig a veszteg maradás pontosan ezt jelenti. Odakötöttem magamat az oltárhoz. Oda szegeztetem magamat a megfeszített Krisztushoz és az Ő nyugalmához. Látod, hogy milyen nyugodt és szelíd a megfeszített Úr? Hallod milyen szelíden szól, még az ő kinszenvedései közepette is? Nos, amikor ezt mondja nekem és neked, hogy alázd meg magad, és ülj veszteg, akkor lényegében maga mellé szólít és azt mondja, hogy jöjj harcolj velem együtt. Gyere, jöjj küzdjünk együtt végig az erőtlenség veszteg maradásának mindennél hatalmasabb küzdelmét! Ha ezt teszed, koronád nem vész el,

⁶ Niall Ferguson? A tér és a torony SCOLAR Kiadó, 2019.

⁷ Jósiás király és felesége fejről van itt szó. Jósiás (*Jócsijjáhu*, jelentése: »az Úr (Jahve) gyógyítson meg«). Júda királya (Kr. e. 640-609). Kezdetben Asszíria hűbérese, majd amikor az egyre kevésbé tudja összetartani a birodalmat, változtat a nemzeti politikán, s igyekszik Júdát, valamint a hozzá szerzett izráeli, valamint Földközi-tenger vidéki területeket függetleníteni az asszír befolyástól.

2. Származása: Amón júdai király, valamint a Bockatból való Adájá leányának, Jedidának gyermeke (2Kir 22,1). Az istenfélő Ezékiás király dédunokája (2Kron 29,1). Jézus Krisztus nemzetségekönnyében is nyilván van tartva (Mt 1,10k).

Feleségei: Hamutal (a Libnából való Jirmejáhu lánya (2Kir 23,31), Zebuddá a Rumából való Pedájá leánya (2Kir 23,36).

hanem még fényesebb és dicsőségesebb lesz, de ha bármilyen formában kiszállsz a veszteg maradásnak ebből a küzdelméből, áldozatául esel annak a háborúnak, amelyben Isten maga számol le ősi Vádlónkkal és minden csatlósával. A pokolig leszámol velük!

A béke és nyugalom evangéliumát hallgatva és meghallgatva bennmaradhatunk Úr bennünket féltve szerető szeretetének lángoló tüzeiben, az Ő lángjának oltalmazó nyugalomában és így az Isten, a mi mennyei Atyánk személyes jelenlétében. E bennmaradás által az Úrral együtt uralkodhatnánk⁸ a bűn és a láncra vert, láthatatlan hálóban vergődő ellenségünk felett.⁹ Isten előtt nincs látványosabb tett ennél. Ez a legtöbb, amit ember tehet, hogy imában eggyé válik Krisztussal és együtt küzd vele. Hatalmas erőket szabadít fel ez a küzdelem, amit a külső fizikai földi világ tétlenségnek lát, de valójában az Isten üdvözítő szeretetének a Föld teljességére való kiterjedését munkáltja.

Testvéreim! Ádám elesett ebben a csatában, ahogy fia Káin is. Történetünkben Jósiás király sem alázta meg magát, Krisztussal együtt nem maradt veszteg az Ő halálig tartó nyugalomában. Krisztusnak engedelmeskedve tehát nem kötözte meg hanem szabadjára engedte a félelem és az igazságtalanság által saját lelkében dúló pusztítót és ezzel az a jövő, amit akkor és ott ő választott, az Isten országát és népét elnyelő rettenetes ítéletévé lett.

Két nappal ezelőtt június 4-én a Nemzeti Összetartozás Napján¹⁰ – az [1920-as trianoni békeszerződés](#) aláírásának évfordulóján nemzetünk megmaradásáért adtunk hálát és ma is megtartatásunkét kiáltunk Istenhez, hogy 101 évvel ezelőtt hasonló történet velünk a nagy háborúban, amikor 1914-ben a császárság és az [Osztrák–Magyar Monarchia](#) ellen, [Ferenc Ferdinánd](#) főherceg trónörökös és hitvese, [Chotek Zsófia](#) elkövetett halálos kimenetelű merénnyel belesétáltunk ellenségünk minden lehetséges csapdájába. Abban az időben nem veszteg maradtunk, hanem az addig ismert legpusztítóbb háborúba bonyolódtunk. Hat évre rá jött Trianon, amikor minden odaveszett, kis hián a nemzet maga is. Napjainkban a történelem megismétlődni látszik. Nincs olyan emberi bölcsesség, ami a sátán csapdáid előre látva képes volna megghiúsítani az ördög tervét. Ez csak kegyelem által lehetséges Szentlélek bennünk való munkája által! Kegyelmezzén nekünk a mi Urunk, hogy megmeneküljünk és megtartassunk!

Akkor, most és mindig is csak az a kis maradék menekült meg, akik minden pusztulás és borzalom ellenére a Krisztus oltalmába menekültek.

Ádámot utánozva miért szakadunk ki újból és újból az Úr hatalma szavával teremtett szellemi, mennyei valóság édeni teréből és örökkévalóságából?

A rövid és banálisan egyszerű válasz erre az, hogy azért, mert zsong a fejünk a Sátán vádjaitól és az ördög gúnyolódásaitól, a világosság angyalává vedlett kígyó ámitó, hazug beszédeitől, narrációitól, tanácsaitól, melyekkel az Istentől meghallott Igével hittel nem szegülünk szembe, úgy, ahogyan azt Urunk Jézus tette (Mt 4: 1-11).

Jósiás például úgy érezte, hogy a fáraó hadseregét nem engedheti be Megiddóba, saját országa területére. Ütközzön meg a fáraó a közös ellenséggel valahol máshol. Ellenállhatatlan készítményt érzett, hogy gyorsan és azonnal cselekedjen. Kiderült, hogy számára ez a sürgetés bizony a nagy ámitó végzetes csapdája volt.

Ez a nagy ámitó gonosz időrabló, és mivel világunkban az idő és tér összefüggenek, az elraboltság idővel valójában teret rabolt magának, az embernek szánt teret az emberrel együtt.

⁸ Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Máté 6:10.

⁹ „Ha megtörmén az (Istenre való) hallgatásom nyugalomát, elhagyna az erőm; De míg megőriztem a békém, ellenségem *láthatatlan háló* rabja volt.” Niall Ferguson? A tér és a torony SCOLAR Kiadó, 2019.

¹⁰ [A Magyar Köztársaság Országgyűlésének 2010. évi XLV. törvénye a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről](#). [2012. szeptember 24-i dátummal az [eredetiből](#) archiválva]. (Hozzáférés: 2013. június 4.)

Tudnunk kellene, hogy mulandó és romlandó porból vett emberként ültetett maga mellé az Úr a nekünk készített örök életbe, amit csak és kizárólag az Úrral való töretlen egységünkben élvezhetünk, ha úgy tetszik birtokolhatunk, de ez itt megtévesztő kifejezés.

Talán könnyű ezt végiggondolni, ha béke van, de a harc hevében, a pánik vihar közepében mit tegyen az ember? Amikor érzelmeink, félelmeink hullámai összecsapnak felettünk és úgy érezzük, hogy pillanatokon belül végleg elsüllyedünk, ez az erősen végesnek érzékelt időnk arra ösztönöz, sőt egész testünkben az önmegmentésre idomított kisagyunk olyan hormonlavinát és impulzusözönt kap, ami szinte automatikusan futásnak indítja a lábunkat, ütésre és cselekvésre a kezünket, vicsorításra és harapásra a fogunkat. Ebben az így lázba hozott testben semmi nem szól a vesztég maradás mellett, ellenkezőleg, mindent a görcsös rángatózás mozgat. Ekkor kellene reánk kiáltania az Úrnak éppen úgy, ahogy Ábrahámnak kiáltott, amikor remegő kézzel éppen lesújtani készült Izsákra, hogy feláldozná őt az oltáron. Kiáltania kellene, hogy Szavának hulláma (Zsolt 42:8; 46:2-8) kioltsa a fejünkbe zsongó ördögi beszédek összes hullámát. Csak és kizárólag e kegyelem reánk kiáltott Igéje képes erre a felfoghatatlan befékezésre és megállításra, arra, hogy bennünket vesztég, az Isten beszédének feszült meghallgatásában tartson!

Maradj vesztég, - parancsolja az Úr (2Móz 14:14;16:29; 2Krón 20:17; Jer 13:18) és egyúttal azt is, hogy „magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak¹¹; mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás és megfizetés, amikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmük napja, és siet, ami rájuk vár!”¹²

A nagy gúnyolódó, kezdettől fogva hazug, a maga ámitó mesterkedésével összekeveri bennünk az Úr magának helyet kérő haragját, a maga ember-gyűlöletét és a mi bosszúvágyunkat. Urunk és Istenünk minden alkalommal jól és tisztán látja ezt a hármas megkevert és zavart állapotunkat és azt mondja, hogy ez soha nem lehet a kifelé való cselekvés mozgatója, hanem csakis a vesztég maradást követheti az Isten szíve szerinti tett!¹³

Sőt azt is mondja, hogy legyen világosság, és Igéjével elválasztja a sötétséget a világosságtól, a hazugságot az igazságtól, a valót a valótlantól. „Isten beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” Zsidók 4: 12.

Az Ószövetségben Énokról jegyezték fel, hogy minden kortársával ellentétben bent maradt és megmaradt az Úrral való személyes és bensőséges közösségének oltalmában, Isten pedig ezt örök példa gyanánt azzal jutalmazta, hogy Énok nem látott romlást és halált, mert az Úr magához vette őt. Ő a mi Krisztushoz való elvitetésünknek a példája és előképe! Hisszük és valljuk is, hogy Krisztus eljön értünk, de vajon ott talál-e bennünket abban a vesztég maradásban, ahova elhívott? Számunkra ez az egyetlen szabadítás helye is ideje!

Nem hiába hív bennünket szüntelen és sürgősen az evangélium az Úr nyugalmába.¹⁴ Minden igaz igehirdetés egyfelől szántott földbe való magvetés a jó gyümölcsök reményében, másfelől

¹¹ Róm 12:19.

¹² 5Móz 32:35, vö.: „Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét.” Zsid 10:30.

¹³ Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmessédjék a Krisztusnak. 2Kor 10:4-5.

¹⁴ „Kiknek esküdtött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalomába, hanemha az engedetleneknek? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.” Zsid 3:18-19; „Mivelhogy annak okáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek először hirdettetett az evangélium, nem mentek be engedetlenség miatt: Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő múltán, amint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más

pedig Isten hívása és kapunyitása, hogy rajta keresztül a hit által bemenjünk és benn is maradjuk az Ő Igéjével megteremtett nyugalomban¹⁵, békében¹⁶ lét és élet világban. Amiképpen a földbe vetett magot nyugodni hagyja a magvető, éppen úgy kell nekünk magunknak is Krisztusba elvetve nyugodtan maradnunk! Isten azt akarja, hogy az Ő Igéjével megteremtett szellemi valóság valóságos és örök terében Ő vele együtt bilincsbe és bezárva tartsuk a reánk vágyódó bűnt, a fogát reánk fenő sárkányt. Akarnunk kell ezt a Krisztussal való örök együtt-uralkodást! Ámen.

napról. Annak okáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugalomába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól, Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitelenségnek ugyanazon példájába ne essék. Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.” Zsid 4:6-13.

¹⁵ Akiknek megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalomba [מְנוּחָה מְנוּחָה (mənuháh mənuháh) 1) nyugvóhely, pihenőhely 2) nyugalom, csend(esség), nyugalmi állapot Etimológia: nőnemű főnév (nomen femininum)]. Zsolt 95:11.

¹⁶ שְׁלוֹמִים (šálóm) 1) teljesség, egészség, hiánytalanság, kivétel nélküliség.